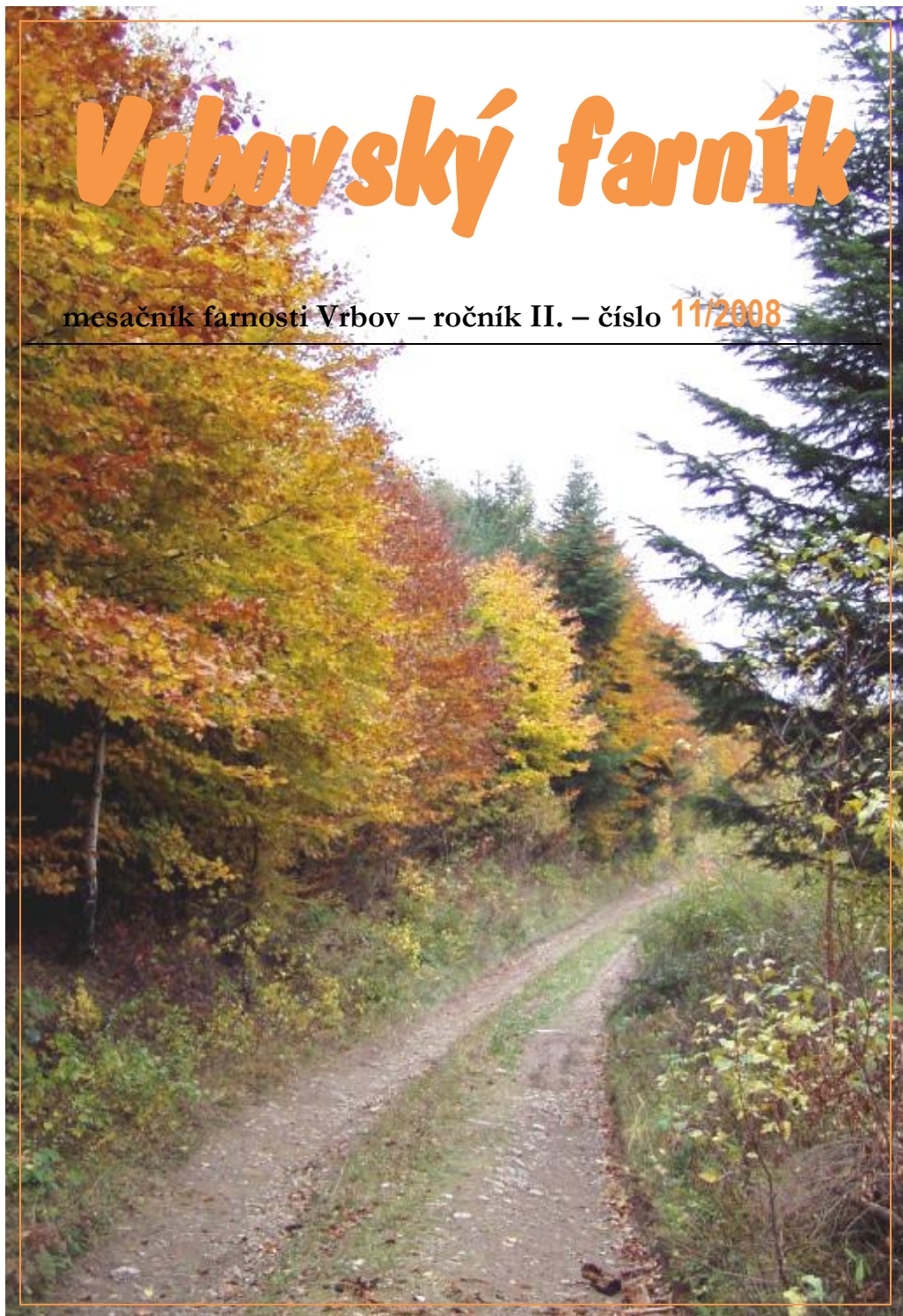

Vrbovský farník

mesačník farnosti Vrbov – ročník II. – číslo 11/2008

Slnko

Vystúpil som na hrebeň pod vrcholom Sľubice. Je tam taká rozľahlá lúka s hliníkovým dvojkrížom uprostred. Už len mierne do kopca po kľukatej ceste a sme na vrchole. Ale odtiaľ nebolo vidieť ten zvláštny prírodný úkaz. Znova a v plnej nádhere som ho mohol obdivovať o desať minút neskôr. To som nabral výšku dvesto metrov nad štart, padák si veselo poskakoval v slabom stúpavom prúde z južného kotla do ktorého žiarilo, trochu už predsa len zubaté, jesenné Slnko. Dolina na západ odo mňa s kraľujúcim Spišským hradom, kdesi v jej prostriedku, sa kúpala v slnečnom svetle. Modrá obloha posiatá tenučkými cirovitými mrakmi sa alegoricky prekopirovala do obrazu nad mojou hlavou. Lebo aj v šnúrach padáku sa začali objavovať pavučinky. Tie, babiemu letu vlastné, ligotajúce sa dlhé vlákna sa v stúpavom prúde zachytávali o moje krídlo. Čierni pasažieri. Mám ich rád. Zveziem ich zato, že mi predtým ukazovali jadro termického prúdenia. Tá prírodná zvláštnosť ale bola v niečom inom. Za pohorím Braniska totiž bola hustá hmla. Súvislé more bielosivej masy studeného vzduchu vyplňala všetok okom viditeľný priestor za mojím chrbtom. Občas dala hmla pokus o prevalenie sa cez niektoré zo sediel, ale prúd vyhriateho vzduchu ju hneď zahnal naspäť. Na hranici stáli ozbrojené stromy. Ich koruny sa bezpečne ježili na všetko odhodlanými listami v odtieňoch všetkých možných farieb červenej, žltej a oranžovej. Len sa pustiť do boja so smútkami, čo má jeseň navodiť. No ľudia v hmle boli bezmocní. To len my sme schytávali najväčšiu paľbu krásy jesennej krajiny. Do toho jemné šumenie vetra v šnúrach a ticho v duši. Nad slnkom začala víťaziť vysoká oblačnosť. Po metroch sme začali vytrácať výšku ako slablo výstupné prúdenie. Tú zvyšnú som sa rozhodol investovať do preletu nad tou fascinujúcou čiarou farieb a hustej hmly. Pri Rajtopikoch som sa uchom padáku hral s tieňom na skalách o to, kto sa priblíži rýchlejšie. Bolo to vyrovnané. Kradol som skalám posledné zvyšky tepla naakumulovaného v ich tvárach po celodennom slnení sa. Cez štrbiny v hrebení už na mňa zakukovala stále smelšia oblačnosť. Ešte jedna zákruta o stoosemdesiat stupňov, ó to som už ozaj prinízko na let po

hrebenu lemujúcom zalesnenú dolinku bez nádeje na prístátie, radšej to púšťam do roviny.

Harakovce dýchli teplom striech a nedeľných polievok. Nad družstvom cítiť zas pach hnoja. V jednom dvore susednej dediny horí oheň. Dym stúpa čulo hore. Vlietam do neho a krúžim tak naúzko, ako sa len dá. Vôňa tábora. A iste aj radosť opekajúcich si. Len ju cítim. Dúbravčania sú prajní ľudia. Kedy ich dobehne chvat a egoizmus veľkých miest? Naberám kurz k priateľom baliacim si padáky na pristávacej ploche.

Tá nedeľa bola nespravodlivá. Spišiaci sa usmievali pod modrou oblohou a Prešovčania civeli do hmly. Pár kilometrov, ale koľko ton rozdielu nálady. Vidieť a na pokožke cítiť svetlo, alebo byť o to okradnutý inverznou oblačnosťou. Hmla fyzikálne znižuje rádius dohľadnosti. Tma ho však berie úplne. V hmle a tme veríme len svetlám naokolo a bielym čiaram na ceste. Bez nich zúfalo blúdime. A možno iba sto metrov nad hlavou je jasno, ako tri minúty po uzavretí manželstva.

Ak má človek v duchovnom prežívaní, úplne vnútri svojich myšlienok, plánov a snov svetlo prítomnosti Boha, pohrda hmlou pochybností, neistoty a blúdenia v šere neviery. Ako my, dvesto metrov nad vrcholom Sľubice. Ona sa občas môže každému rozliezť v duši. Ale ako na hmlu je liekom jedine Slnko, tak Božie pôsobenie dáva do pohybu vo veriacom človekovi nespočetné mechanizmy robiace jeho prežívanie života krásnym a pestrým. Tak ako konštelácia vesmíru a obehov planét a ich cyklov sfarbí stromy na jeseňovo. Napriek chladu sa tešíme na túto zmenu. Aj preto prežiť celú jeseň v hmle znamená veľké ochudobnenie. Nech to stojí čo to stojí, treba ísť vtedy do hôr. Neľutovať pot a námahu.

Podobne je to s pochmúrnosťou straty kontaktu s Bohom, či jeho predstavou, tou stále hustejšou mrákavou nútiacou človeka chodiť v kruhu, alebo veriť len tomu, čoho sa dá dotknúť. Tým desivým materializmom, do ktorého sa utiekame po úteku pred Bohom. Iste aj v zahmlenom údolí si človek môže založiť do krbu... Lenže aj v tom dreve horí len to, čo strom získal darom v lete od Slnka. Každé hmotné nás teší rovnakým princípom. Je len odbleskom Stvoriteľa všetkého. Oheň v krbe nikdy nebude tým, čo dáva do pohybu priehľadné vlákienka pavúkov babieho leta.

Jeseň, ako nijaké iné obdobie roka, úpenlivo volá človeka k stúpaniu za svetlom. Za poznaním. Za hľadaním Boha.

A. Legutký

Čo je naozaj dôležité....

Žijeme dobu, ktorá neplynie, ale uteká pomedzi prsty. Je tu čas, kedy sa zastavia, aspoň na krátku chvíľu, aj tí najrýchlejší bežci životom. Je tu čas ticha cintorínov, nemého svetla sviečok, kde každá sviečka znamená spomienku na drahú osobu. Častejšie ako inokedy myslíme na to, čo je naozaj dôležité.

Žiť má každý z nás šancu len raz. Pozemský život je dar. Pre veriaceho človeka je prípravou na život večný. Tým je jedinečný a neopakovateľný. Ako pri každej dôležitej príprave aj tu často myslíme práve na okamih prechodu do toho ozajstného života. Človek má vo svojej prirodzenosti zakódované obavy pred všetkým novým, nepoznaným. Preto nám často v týchto dňoch prichádzajú na um myšlienky o zmysle života, o tom, kam sa chceme dostať po našej pozemskej púti. Každý z nás má v rukách neuveriteľne veľký dar - celý čas života, ktorý každému z nás osobitne zveril Stvoriteľ ako majetok na zveľadenie. Sú ľudia, ktorí z rôznych príčin zanedbávajú zverený majetok. Aj tu je stále šanca prekročiť prah večnosti šťastnou nohou. Rozhodujúca je hodina smrti. Premýšľanie, strach z nepoznaného vedú človeka k modlitbe alebo k nemej prosbe, aby túto jedinečnú situáciu zvládol.

Myslíme pri návšteve cintorínov, okrem našich drahých zosnulých, aj na vlastný okamih prechodu do večnosti. Modlíme sa za duše zosnulých, aj za šťastnú hodinu smrti pre seba. Myslíme aj na tých, ktorí si neuvedomujú jedinečnosť posledného okamihu nášho pozemského života:

Nebeský Otče, k Tebe volám z hĺbín srdca: Nedopuť, aby zahynula duša, ktorú Tvoj Syn draho vykúpil a Duch Svätý často posväcoval. Božský Spasiteľ! V rozjímaní o Tvojom kríži a utrpení, o Tvojej bolestnej smrti, prosím, udeľ mi blaženú hodinu smrti, aby moja duša, Tebou draho vykúpená, počula slová: Ešte dnes budeš so mnou v raji. Duch Svätý, posväť moju dušu, aby v hodine rozlúčenia, odetá vo svadobnom rúchu milosti, mohla sa dostaviť pred Sudcu. Amen.

JUDITA

Hriech smrdí

„Jedného dňa si starý mních, ktorý si v pokoji žil svoj kláštorný život všimol vo svojom dome čudný zápach. Dal sa do hľadania zdroja zápachu. Prehliadal všetky miestnosti domu, všetky kúty a všetky neprístupné miesta. Neprijemný zápach sa však šíril všade tam, kam sa pohol. Bezradný požiadal o pomoc svojho spolubrata. O chvíľu jeho spolubrat zvolal: „Je čosi divné na tvojom nose a šíri sa odtiaľ čudný zápach! Myslím, že je to syr!“ Vtom sa obaja rozosmiali.“

Príbeh mnicha poukazuje na „silu“ hriechu. Ak je človek v hriechu, kamkoľvek pôjde, čokoľvek bude robiť, hriech ho bude prenasledovať. Nie je schopný naplno spoznávať Božiu vôľu. Hriech mu bráni vnímať „vôňu“ čistoty a lásky Boha.

Človek si často neuvedomuje „vynaliezavosť“ hriechu. Ak hreší, neublíži iba sebe, ale aj okoliu. Napríklad neodpustenie sa prejaví v preklínaní, provokácií, podráždenosti... Pýcha sa prejaví v ponížovaní iných, sebestačnosti...

Ak ste náhodou nikdy o tom nepočuli - Ježiš vyhral nad našimi hriechmi! Svoje božské ruky rozopál na dreve kríža. Bol mučený, odvrhnutý, opl'úvaný... Urobil to pre nás – pre našu spásu. Sviatosť zmierenia je dokonalým príkladom Božej lásky. Boh nám odpúšťa, dáva nám novú šancu „zavoňať“ jeho prítomnosť a zbaviť sa „smradľavého“ hriechu.

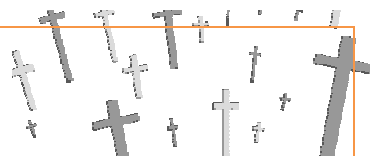
(z knihy *Metodika pre animátorov skupiniek birmovancov*)

vema

Boh nie je príčinou hriechu ako je to patrné pri dome, ktorého okná sú zavreté... príčinou zatmenia nie je slnko. (sv. TA III/I q.79 a.3)

Ochrnutému vôbec neprospeje, keď ho vyzvú, aby bežal rýchlejšie. Výzva ho skôr ešte bolestnejšie upozorní na to, že je ochrnutý, a že teda bežať nemôže. Podobne je to s mnohými dnešnými ľuďmi: Tvrdé morálne kázanie berie odvahu, pretože s nekompromisnou ostrosťou pomenúva nespôsobilosť, ale nijako od nej nepomáha. (P.M.Zulehner)

Šťastné dušičky?!

Upratovanie a skrášľovanie hrobov zvýšená návštevnosť cintorínov, Sviatok Všetkých svätých, Pamiatka zosnulých, „dušičková oktáva“, ale aj vandalizmus na cintorínoch – toto všetko je prívlastkom týchto dní.

Vo mne sa viac ako inokedy, prebúdajú negatívne pocity. Nie preto, že si spomínam na blízkych, za ktorými mi je smutno, nie preto, že je atmosféra týchto dní akási pochmúrna. Viac ma vyrušuje správanie sa mnohých ľudí. Pošliapanie podstaty a vyzdvihovanie nepodstatných malicherností ma zaráža. Aj my, kresťania sa sťažujeme na zlodejov a vandalov, ktorí nám znepríjemňujú život a znechucujú nám pokojné prežitie týchto dní, na deti a mládež, ktorá je pri návšteve cintorína (podľa nášho názoru) akási hlučná, ...

Za všetko si ale môžeme sami! Úplne neopodstatnene vrážame ťažko zarobené peniaze do zbytočností. Najprv postavíme našim zosnulým dušičkám obrovské mramorové mohyly a potom im kupujeme všelijaké gýčové lampáše, okrasné sviečky, umelé kvetinové ozdoby od výmyslu sveta... Tí, ktorí tieto výrobky vyrábajú a predávajú, žijú v podstate z našej hlúposti, z toho, že sa ženieme za zbytočnosťami. Čo sa skrýva za týmito skutočnosťami? Myslím, že je to predovšetkým zvrátené myslenie ľudí – „On dal postaviť taký pomník, ja dám väčší.“ „Susedia kúpili veľké kahance a vence, my nesmieme zaostať a musíme kúpiť ešte väčšie.“... Dostávame sa k takým absurdnostiam, ako sú napríklad policajné hliadky na cintorínoch, teda na miestach, kde by sme ich vôbec nečakali.

Predstavte si jednoduchý hrob obrastený trávou, na ňom drevený kríž s menom zosnulého a pár klasických voskových sviečok zapichnutých v zemi. Symbolika. Nič viac. Nič prehnané, nič gýčové. V jednoduchosti je krása. O čo by mal zlodej na takomto hrobe záujem?

Spomenúť si na blízkych, ktorí nás predišli do večnosti, postáť v tichu pri hrobe, možno zaspomínať na spoločne prežité chvíle a najmä pomôcť modlitbou. Myslím, že práve to najmä tú modlitbu potrebujú dušičky. Oni naozaj nepotrebujú drahé pomníky, vence, kahance... O to viac, keď vidia, ako nám kvôli tomu všetkému uniká podstata týchto sviatkov.

A. Dluhošová

Moja vina, moja vina

Pocit viny je pre človeka a nepríjemný. Človek si vytvára mnohé cesty, ako vinu potlačiť. Priznanie viny by pre neho znamenalo vziať mu pevnú pôdu pod nohami. Potlačené pocity viny sa potom prejavujú v hneve, strachu, podráždenosti. Ak človek prestane vnímať skutočnosť, že môže byť vinný, tak prestane vnímať aj svoju vlastnú bytostnú hĺbku, to iba jemu vlastné a príznačné, svoju slobodu a zodpovednosť. A nastupuje strach zo zlyhania, depresia...

My ľudia sa často zdráhame vidieť a prijať sa takí, akí sme. Vina je však šancou odhaliť pravdu o sebe samom. Nazrieť do hĺbky svojho srdca a tam, na jeho dne objaviť samotného Boha. Našou úlohou je, aby sme svoje tienisté stránky prijali a vo všetkej pokore vlastnú vinu akceptovali. Na ceste, na ktorej sa stávame sebou samými sa dostávame do situácií, z ktorých vychádzame ako vinníci. Musíme sa preto postaviť vine zoči-voči. Uvedomenie si svojej viny vyžaduje aj to, že niečo zmeníme a zlepšíme. Skúsenosť s vlastnou vinou môže byť začiatkom našej vnútornej premeny.

Musíme si však dávať pozor na to, aby sme sa príliš neobviňovali, alebo neospravedlňovali. Nesmieme dovoliť, aby nás vina ovládla a stiahla so sebou na dno. Sami seba potom odsudzujeme a vyhýbame sa pozrieť na veci také, aké sú. Často je na príčine naša pýcha.

Druhá strana mince je sebaospravedlňovanie. Vtedy hľadáme dôkazy svojej nevinoty a pokúšame sa ospravedlniť. No čím viac to robíme, tým väčšie sú naše pochybnosti. Neznesieme ticho, lebo v ňom sa vynárajú naše pocity viny.

Postaviť sa zoči voči vlastnej vine je súčasťou ľudskej dôstojnosti a výrazom vnútornej slobody. Keď svoju vinu zhodím na iných, alebo sa jej pokúšam uniknúť, pripravujem sa o túto dôstojnosť a slobodu. No keď preberiem za svoje zlyhanie zodpovednosť, zrieknem sa tak všetkých pokusov o sebaospravedlňovanie a obviňovanie druhých. To je podmienkou toho, že sa vnútorne posuniem ďalej a nájdem seba samého. Priznanie vlastnej viny, hoci len inému človeku vedie často k zážitku blízkosti a hlbšieho vzájomného pochopenia.

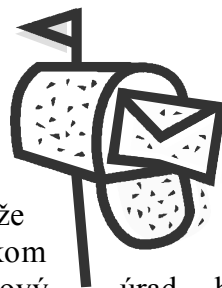
A. Grün: Pokánie (internet)

Program sv. omši na november 2008

Dátum	Čas	Úmysel	Lektor
1.11	8:00	za Božie požehnanie kňaza Jozefa Sobčáka	Martina Bodyová, Ľudmila Vanečková
	10:00	za veriacich farnosti	Júlia Hrebeňárová, Katarína Bodyová
2.11	8:00	za duše v očistci	Lucia Hrebeňárová, Marcela Hrebeňárová
	10:00	za veriacich farnosti	Birmovanci
3.11	18:00	za zdravie a požehnanie pre Ernesta Schmögnera	Mária Hrebeňárová
4.11	7:00	zos. Eduard Wiesner	
5.11	18:00	zos. Mária a Ján Matvej	Birmovanci
6.11	18:00	zos. Jozef Zajac	Monika Hrebeňárová
7.11	18:00	zos. Mária a Ján Jankura (174)	Tomáš Faltin
8.11	8:00	zos. Mária a Ján Paciga, Anna	
9.11	8:00	zos. Vladimír Compel - spomienka na 20. výročie smrti	Martina Bodyová, Lucia Hrebeňárová
	10:00	za veriacich farnosti	Birmovanci
10.11	18:00	zos. Jozefína a Roman Rams	Alžbeta Hrebeňárová
11.11	7:00	zos. Ján Ivan st. a ml.	
12.11	18:00	zos. Štefan Zummer a Št. Kuruc	Birmovanci
13.11	18:00	zos. Mária a Pavol Kovalčík	Jakub Hrebeňár
14.11	18:00	zos. Anna Kovalčíková	Nikola Balážová
15.11	8:00	zos. Štefan, Mária, Štefan, Michal	
16.11	8:00	zos. Štefan Zummer, výročná	Ľudmila Vanečková, Martina Bodyová
	10:00	za veriacich farnosti	Birmovanci
17.11	18:00	zos. Alžbeta a Ján Zajac	Pavol Hrebeňár

18.11	7:00	za B. požehnanie a porozumenie Anna, Benedikt a Marta	
19.11	18:00	zos. Jozef Džadoň	Birmovanci
20.11	18:00	zos. František Zummer st. a ml.	Zuzana Kisková
21.11	18:00	zos. Helena, Mária, Anna	Timotej Demjén
22.11	8:00	zos. Helena, Jozef, Eva Čížik	
23.11	8:00	zos. Július Schmögner - výročná	Marcela Hrebeňárová, Júlia Hrebeňárová
	10:00	za veriacich farnosti	Birmovanci
24.11	18:00	zos. Helena a Peter Piatak	Mária Knapíková
25.11	7:00	zos. Mária, Jozef, Andrej Mašlonka	
26.11	18:00	zos. Paulína a Ervín Sčensný	Birmovanci
27.11	18:00	na úmysel celebranta	Adrián Hrebeňár
28.11	18:00	zos. Anna a Tomáš Faltin	Katarína Matalíková
29.11	8:00	zos. Anna, Mária a Ján Bednár	
30.11	8:00	zos. Marienka, Mária a Ján Jankura č. 263	Eva Hrebeňárová, Adriana Antolková
	10:00	za veriacich farnosti	Birmovanci
1.12	18:00	zos. Agnesa a Ján Nastálek	Miriám Zummerová
2.12	7:00	zos. Milan Džadoň	
3.12	18:00	zos. Katarína a František Dluhoš	Birmovanci
4.12	18:00	zos. Anna a Matej Vernarský	Mirka Knapíková
5.12	18:00	zos. Katarína, Dominik, Ján	Zuzana Kisková
6.12	8:00	zos. Anna, Andrej, Jozef, Štefan	
7.12	8:00	zos. Tomáš, Genovéfa a Jozef Žemba	Martina Bodová, Katarína Bodyová
	10:00	za veriacich farnosti	Birmovanci

Z histórie Poštový úrad

V rámci modernizácie využil Vrbov skutočnosť, že sa nachádza na frekventovanej ceste medzi Kežmarkom a Levočou a presadil zriadenie poštového úradu. Poštový úrad bol založený 10. decembra 1868, telefón bol zavedený v roku 1916. Pošta bola umiestnená v domoch na niekoľkých miestach. Do roku 1922 poštové zásielky z Kežmarku – Ľubice prepravoval konský poštový voz, neskoršie ho nahradil poštový automobil. Riaditeľstvo pôšt a telegrafov neustále žiadalo obec o poskytnutie vhodnejších priestorov pre poštový úrad. Nakoniec dalo ultimátum, ak nebude požiadavka splnená do 31. júla 1938, poštový úrad bude zrušený a obvod pričlenený k Ľubici. Obecné zastupiteľstvo rozhodlo, že dolné priestory Obecného úradu, kde boli maštale, zadaptuje pre poštové účely a bude do nich presťahovaná pošta. Zásielky boli doručované aj do okolitých obcí. Treba pripomenúť veľkú iniciatívu českého poštového asistenta Antonína Poppyho, ktorý organizoval a presadzoval práva slovenského obyvateľstva. Dňa 28. septembra 1919 vytvoril „Ligu slobody“ - organizáciu mužov a žien pre slovenský ľud vo Vrbove pri Kežmarku a okolie.

V roku 1965 bol úrad premiestnený do bývalej školy – miestnosti bytu riaditeľa školy (terajšie sídlo) a zároveň bola vybudovaná telefónna rozvodná ústredňa, čím sa rozšíril počet telefónnych staníc. Po zavedení káblovej televízie a telefónnych káblov v roku 1998 sa počet staníc rapídne zvýšil.

Medzi pracovníkov, ktorí pracovali na pošte dlhodobejšie patria: vedúce pošty – p. Olejárová, p. Hyrošová, p. Bretzová, p. Goldiňáková, p. Majerčáková; doručovateľky – p. Lorencová, p. Lorenc, p. Matvej, p. Bretzová, p. Humeníková, p. Bodyová, p. Ivančáková.

Poštový úrad od svojho založenia vykonával pre občanov veľmi dôležité služby. Okrem listových zásielok, peňazí a balíkov, zabezpečoval noviny a časopisy, po zavedení telefónu zabezpečoval telefónne spojenie a telegraf.

Jozef Žemba, kronikár obce

Deviatnik k Božskému Srdcu za obnovu viery a jednoty farnosti Vrbov

„O Božej láske vieme, že je všemohúca, že môže všetko urobiť, čo chce.“ To je jedna z myšlienok prvého dňa deväťdňovej pobožnosti k Božskému Srdcu. Je to aj dôvod prečo sme sa rozhodli zlomiť nejednotu vo farnosti práve modlitbou ročného nepretržitého deviatnika k Božskému Srdcu.

Viditeľným znakom nepretržitého reťazca modlitieb je putovný obraz Božského Srdca, ktorý sa predáva vždy nasledujúcemu modliacemu sa spolu veriacemu. Každý sa modlí doma, v súkromí, podľa vlastného uváženia text z JKS alebo aj iný. Na pamiatku účasti v modlitbovom reťazci každý dostane spomienkový obrázok Božského Srdca.

V mesiaci november budú v deviatniku pokračovať:

36. Judita Hriňáková	127	9.11.2008
37. Erna Olejárová	202	18.11.2008
38. Žofia Mašlonková	17	27.11.2008
39. Mária Hrebeňárová	136	6.12.2008

Ďakujem všetkým, ktorí sa doteraz pripojili k modlitbe a teším sa na jej ovocie.

Vaša JUDITA

Ako prežiť deň pred Bohom

Boh je vždy prítomný, myslí na to nielen mysl'ou. Aj tak nemôžeš na neho stále myslieť ako nemyslíš stále na svojich rodičov. Nečuduj sa teda, že väčšina dňa prejde a že sa ťa stretnutie s Bohom nedotkne v myslí, že nepomyslíš na neho. Usiluj sa aby si z času na čas, obnovil živé spojenie s ním. Okrem toho môžeš použiť jeden z týchto spôsobov :

- Nezačni nijakú modlitbu, aby si nepovedal: Boh ma počuje.
- Keď sa modlíš ktorúkoľvek modlitbu, dbaj trochu na slová, ktoré označujú Boha: „môj Bože,OtčeTyTvoj“
- Usiluj sa zachovať pri modlitbe čo najväčšiu úctu - usiluj sa, aby sa modlilo aj tvoje telo.
- Usiluj sa urobiť skutok lásky, nejakú službu v dome, lepšie počúvať na vyučovaní, lebo Boh je prítomný.
- Osobitne sa usiluj vyplniť dielo, ktoré si sa rozhodol obetovať Bohu.
- Keď si sám, nerob nijaký pohyb, nezaujmi nijaký postoj, ktorý by neobstál pred svedkom, lebo je to jeden z prejavov úcty pred prítomným Bohom.
- Osobitne počas dňa drž sa nejakých jednoduchých znakov, ktoré ti pomôžu spomenúť si na Boha, ako napr. keď počuješ odbíjať hodiny, keď prechádzaš popred kostol, keď sa prežehnávaš.
- Rád opakuj krátku formulku modlitby, strelnú modlitbu, ako napr. S Tebou, dobrý Bože! - Boh a moje všetko - Bože môj, klaniam sa Ti - Ježišu, Ty si môj Učiteľ - a pod.

Modlitby pred učením a po učení či práci ti ponúkajú príležitosť, aby si sa zjednotil s Bohom, usiluj sa to využiť.

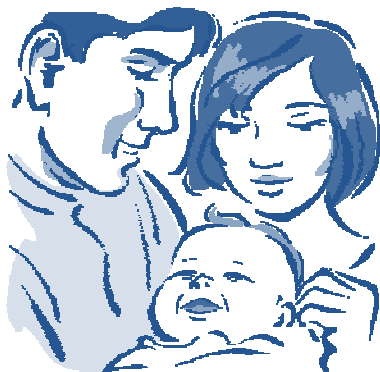
(n)

Voľba je na tebe

...aby nezahynul, ale mal večný život každý, kto verí v Neho..."
(Jn 3,16)

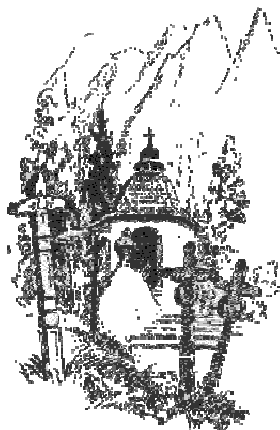
Kedy prichádza spása? Keď prijmem Krista ako nášho osobného Záchrancu. Jednoduché, nie? Kristus ako Spasiteľ a človek ako veriaci. Znamená to ale, že stará nátura už nikdy viac nepozdvihne svoju škaredú tvár, alebo že budeme neustále schopní odolávať všetkým pokušeniam? Nie. Prirovnaj svoje znovuzrodenie k novorodencovi: Vie chodiť? Kŕmi sa sám? Ešte nie, ale jedného dňa tak urobí. Hanbí sa matka za svoje dieťa v pôrodnici? Prekáža jej, že nevie hláskovať alebo hovoriť? Samozrejme že nie! Je pyšná. Vie, že rast príde časom - a takisto aj Boh. Počúvaj : „ On je trpezlivý s vami a nechce aby niekto zahynul..." (Flp 1,6).

Tvoje znovuzrodenie je ako tvoje narodenie sa do tohto sveta: Boh obstará, čo potrebuješ a tak ako sú rodičia trpezliví k svojmu novorodiatku, tak je i Boh k tebe. Ale je tam jeden rozdiel - v prvom prípade si si nevybral, kedy sa narodíš, teraz áno. Na kríži spravil prácu Boh. Teraz je voľba na tebe! Prečo neprijať Ježiša, Jeho Syna, a spraviť Ho Pánom tvojho života? Ak to urobíš, nikdy neol'utuješ!

(n)

Symbolický cintorín pri Popradskom plese

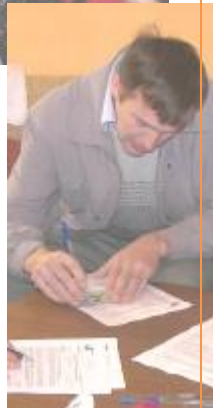
Od začiatku 20. storočia sa objavovali na rôznych miestach Vysokých Tatier tabule, ktoré venovali príbuzní a priatelia pamiatke niektorých tatranských obetí. Ich vzhľad bol často neestetický a ich umiestnenie neraz aj psychicky zle pôsobilo na návštevníkov Tatier. Preto sa Tatranská komisia Klubu čs. turistov ujala myšlienky akademického maliara Otakara Štáfla (1884-1945), ktorý bol dobrým horolezcom a lyžiarom, aby sa pamätníky tatranských obetí sústredili a umiestnili v pekne upravenom limbovom háji pod Ostrvou v Mengusovskej doline.

Unikátny cintorín 11. augusta 1940 vysvätili a odovzdali širokej verejnosti. Atmosféru Symbolického cintorína dopĺňalo 57 drevených detvianskych krížov. V roku 1970 bol Symbolický cintorín zapísaný do zoznamu kultúrnych pamiatok Slovenskej republiky. Na Symbolickom cintoríne bolo začiatkom roka 2006 umiestnených 278 pamätných tabúľ so 412 menami, zachovalo sa 32 pôvodných detvianskych krížov a v rokoch 1997 až 1999 bolo osadených 20 nových krížov od detvianskeho rezbára Štefana Melicha.

Symbolický cintorín je ojedinelou pamiatkou svojho druhu u nás i v zahraničí. Je tiež miestom, kde sa uprostred nádhernej prírody, v tichu límb a jarabín môžeme zamyslieť nad vzájomnými vzťahmi človeka a prírody.

(n)

Naši darcovia krvi

Na symbolickom cintoríne

Vydáva: **Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vrbov, 059 72 Vrbov 133**

e-mail: **dlugosa@gmail.com**

Imprimatur udelil **Mons. Prof. ThDr. František Tondra,**

dňa **15.12.2006**, pod číslom **26/2006**

Zaregistrované na **Ministerstve kultúry SR** dňa **6.12.2006**,
pod číslom **RP 242/2006**

Odborný konzultant: **Mgr. Ing. Andrej Legutký**

Šéfredaktor: **Mgr. Ing. Alžbeta Dluhošová**

Redakčná rada: **Helena Kovalčíková, Marcela Hrebeňárová**

Tlač: **vlastná – november 2008**

Počet výtlačkov: **150**